

saa bliver en selvejende Institution, især naar de kunne faa en Bestyrer, der har Forstand paa og Begreb om at spare.

Nu vil jo ingen fortænke mig i, at jeg selvfølgelig er glad ved, at denne Anstalt skal lægges ved Ribe, det er jo særlig min Opgave og Pligt som denne Kredses Rigsdagsmand at virke for denne Kreds det, jeg kan virke, og det er mig naturligvis en Glæde, at baade den høje Regering og det høje Ting — saaledes har jeg opfattet det — ere klare over, at vi særlig skyldte Ribe noget. Ribe er jo ved Statsforanstaltninger, som den ingen Skyld har i, i Løbet af de sidste 30—40 Aar bleven saa uhyre uheldig stillet, at ingen anden By eller Egn her i Danmark kan sammenlignes med den. Jeg er selvfølgelig meget glad og taknemmelig for, at denne lille Anstalt skal lægges derovre. Det kan vel ganske vist ikke blive saa forfærdeligt, der kan tjenes, dersom den ikke bliver større, end det her er foreslaaet, men den Mulighed er vel ikke udelukket, at den, hvis der skulde blive Trang dertil i Fremtiden, kan blive udvidet. Maa jeg her indskyde den Bemærkning, at naar den Anstalt bliver fuldt besat, føler jeg mig, efter den Smule, jeg kender til Aandssvagevæsenet her i vort Land, overbevist om, at det atter vil vise sig, at de Anstalter, man har, endnu ikke slaa til. Men saa have vi jo en Vej at gaa, som ogsaa er antydet i en Skrivelse i Landstingsbetænkningen, hvor Landstingsudvalget paa et Spørgsmaal om en saadan Udvidelse har faaet det Svar af Kultusministeren, at de andre Anstalter — og jeg for mit Vedkommende vil særlig nævne den jyske Anstalt Brejninge — meget godt kunne udvides. Det vil jo blive det billigste, fordi meget af Tilsynet vil være det samme, selv om der var 100 Pladser flere, end der er i dette Øjeblik. Som den ærede Kultusminister oplyste, er Antallet af aandssvage paa Brejningeanstalten ved Bevilling paa Finansloven i Aar blevet udvidet fra 700 til 725. Men Brejningeanstalten kunde godt f. Eks. udvides med 100 Asylister; det kunde maalet gaa. Naturligvis maatte man saa have nogle flere Medhjælpere, men Overtilsyn, Lægehjælp osv. vilde kunne besørges af det samme Personale som nu. Jeg antager, at vi om kortere eller længere Tid ville komme til at udvide i alt Fald Brejningeanstalten, navnlig med Hensyn til Asylister. Det vilde være den billigste og bedste Maade at faa Plads til flere. Asylister ere jo de, der kun kunne være paa Asyl;

der er jo, som den højtærede Kultusminister meget rigtig siger, Forskel paa Afdelingerne — det gælder baade for Mænd og for Kvinder —, idet der er en Arbejdsafdeling, en Skoleafdeling og en Afdeling for Asylister. Anstalten ved Brejninge kunde altsaa meget godt udvides med 100 Pladser, og jeg er overbevist om, at det vilde være det billigste, ifald der senere bliver Trang til en Udvidelse.

Jeg er altsaa i højeste Grad taknemmelig for, at den foreslaaede Anstalt bliver lagt ved Ribe, og der vil den jo slet ikke ligge saa galt endda. Nu ligger jo Brejningeanstalten paa den østlige Side af Jylland, og faa vi en Anstalt ved Ribe, som har nær til Ribe, Ringkøbing og Thisted Amter, idet man, som Jernbaneforholdene nu ere, meget nemt kan komme fra disse 3 Amter ned til Ribe, vil Anstalten jo slet ikke ligge saa særlig daarligt, saa det er ikke saa stort et Offer, den øvrige Del af Landet bringer, naar Anstalten netop skal lægges i det stakkels Ribe, som trænger saa haardt til en Støtte.

Jeg skal, som sagt, i det store og hele anbefale Sagen paa det bedste, idet jeg baade af Hensyn til de stakkels aandssvage og af Hensyn til min Valgkreds er i højeste Grad taknemmelig for, at dette Lovforslag er blevet forelagt. Men jeg kan dog ikke lade være her ved denne Lejlighed at fremdrage noget, som jeg har set skrevet i et Blad her i vort Land angaaende Aandssvagesagen, og som er noget af det skammeligste, jeg har set fremført paa Tryk i et offentligt Blad. Jeg vil fremdrage det her, fordi jeg tror, der ikke er Spor af Stemning i den Retning her i denne Forsamling — og jeg haaber ikke i ret mange Forsamlinger.

Formanden: Jeg haaber, at det ærede Medlem ikke vil citere Bladreferater.

Jens Busk: Jeg troede, jeg maatte have Lov til at oplæse nogle faa Linier af, hvad der har staaet i dette Blad; det er et meget bekendt Blad, der hedder „Frem“.

Formanden: Jeg tror ikke, det fremmer Sagen.

Jens Busk: Saa skal jeg lade være med at læse det op, men blot sige, hvad der er Meningen med hele den lange Tale, nemlig at vi skulde gaa over til at slaa disse Mennesker ihjel, da det er alt for kostbart at opfostre dem og holde dem i